

[Glistrup]

så Centrum-Demokraternes ordfører var inde på med Wesselcitaten, at den uskyldige arbejdsgiver nødvendigvis må hæfte for så meget, og de ansattes organisation må være nærmere til det. Derfor tror jeg altså, at man ved ændringsforslagets udarbejdelse skal tage organisationen op på lige fod med de ansatte og ikke nøjes med denne mere subsidiære bestemmelse, som det i masser af tilfælde bliver meget svært i praksis at få rigtige og rimelige resultater ud af.

(Kort bemærkning).

Lis Noer Holmberg (CD):

Jeg ved ikke, om jeg forstod hr. Glønborg rigtigt, når hr. Glønborg sagde, at det ikke bare var fagforeninger, det var også andre organisationer.

Jeg synes, jeg føler trang til at sige, at der ikke inden for landbrugs- eller andre erhvervsvirksomheder er nogen tvang. Man kan godt drive erhvervsvirksomhed uden at være medlem af en bestemt forening, og det er altså til forskel fra lønmodtagerne, som faktisk ikke kan være på en arbejdsplads, hvis de ikke er tilknyttet en fagforening.

(Kort bemærkning).

Glønborg (KRF):

Jeg vil godt lige præcisere over for fru Lis Noer Holmberg, at Kristeligt Folkeparti flere gange har rejst dette problem i bred betydning. Vi vil ikke deltage i en ensidig hetz imod fagforeningerne, og det er dem, der oftest tales om. Men der findes også organisationer inden for de liberale erhverv, som er særdeles håndfaste over for deres medlemmer, og hvor det i praksis er meget, meget vanskeligt at komme til at udøve erhverv, hvis man ikke makker ret. Jeg kunne godt nævne navne på enkelte af disse organisationer, men jeg vil ikke have, vi skal ind på en større debat om det i dag, for det er ikke et lovforslag om det, der er til behandling. Jeg synes bare, det var rigtigst at præcisere, at dette ikke er en hetz imod fagforeningerne, men det er en del af et stort problemkompleks, som vi nok får lejlighed til at tage fat på en anden gang. Vi havde sidst en stor forespørgselsdebat om det, 1. november 1988 må det være, hvor det desværre ikke lykkedes at få det dagsordensforslag igennem, som vi gerne ville have haft, men vi har ikke opgivet.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg skal starte med at takke ordførerne for deres indlæg under debatten. Det ser ud til, at der er et flertal for lovforslaget, og det er jeg naturligvis yderst tilfreds med. Jeg tror, der er meget stærke kræfter i den danske befolkning, der forventer, at vi vedtager en sådan lovgivning, og det ser altså også ud til, at det nu kan lade sig gøre.

I øvrigt vil jeg gerne i min svartale tage udgangspunkt i § 2 i den eksisterende lov, som altså blev underskrevet af dronningen og den daværende arbejdsminister, Svend Auken, i 1982. Der hedder det således i § 2:

»En arbejdsgiver må ikke afskedige en lønmodtager, fordi denne ikke er medlem af en forening eller af en bestemt forening.«

Dette er den helt fundamentale bestemmelse i den nuværende lov. Det vil også være den helt fundamentale bestemmelse i loven, når vi får vedtaget de ændringer, som jeg her har stillet forslag om. Derfor forstår jeg ikke helt den store ophidselse, som vi har været vidne til fra bl.a. hr. Hans Jørgen Jensens og hr. Ole Henriksens side. Det helt grundlæggende, fundamentale, står uændret i forhold til den lov, der blev vedtaget i 1982.

Det, det drejer sig om, er, at vi på baggrund af nogle erfaringer ønsker ændringer i de sanktionsbestemmelser, der er i loven fra 1982. Det kan vi naturligvis være uenige om. Det har vi lov til, og det kan jeg så konstatere at vi er, men det burde ikke kunne give anledning til så voldsomme udladninger, som bl.a. hr. Hans Jørgen Jensen kom med i sit indlæg. Han kom nemlig med den påstand, at dette lovforslag var et ideologisk felttog mod den danske fagbevægelse. Det vil jeg gerne på det kraftigste tage afstand fra. Jeg har den største respekt for organisationerne på arbejdsmarkedet, både på arbejdsgiverside og på arbejdstagerside.

Vi har et arbejdsmarked i Danmark, som er velorganiseret. Der er en høj organisationsprocent. Man kan have forskellige meninger om, hvorvidt det er godt eller skidt for Danmark. Jeg mener, det er godt. Det medfører nemlig, at vi her i landet kan regulere en lang række forhold på arbejdsmarkedet gennem aftaler med arbejdsmarkedets parter, så lovgivningsmagten kun ganske undtagelsesvis behøver at komme rendende med brandsprøjtjen, når der er sket et eller andet på arbejdsmarkedet.